

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16219/2024
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Љиљана Крстић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Бранка Лекић Врзић адвокат из ..., ради чинидбе и накнаде за коришћење ствари по тужби и накнаде нужних и корисних трошкова по противтужби, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 196/24 од 03.04.2024. године, на седници одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 196/24 од 03.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 196/24 од 03.04.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П 3187/21 од 26.09.2023. године усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да преда тужилји у државину (предајом кључева) удео од 1/3 викенд куће број .. на ... – угоститељски објекат „Качара“ површине 82 м², изграђен на к.п. .. – објекат број .. уписан у л.н. .. к.о. ... (став први изреке) и да исплати тужилји 633.333,08 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате на име накнаде користи за непокретности описане у ставу првом изреке, по основу тржишне цене закупнине за период од 09.11.2015. до 01.03.2022. године, док је у преосталом делу, за износ од још 649.966,84 динара за период од 19.03.2009. до 08.11.2015. године тужбени захтев за накнаду за коришћење ствари одбијен (став други изреке). Ставом трећим изреке, усвојен је противтужбени захтев и обавезана тужилја да исплати туженом 416.985,68 динара на име нужних и корисних трошкова за одржавање предметне непокретности, са законском затезном каматом од подношења противтужбе 28.02.2022. године до исплате, док је противтужбени захтев одбијен за износ преко досуђеног до траженог од 660.921,80 динара. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Одлучујући о жалбама парничних странака Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж 196/24 од 03.04.2024. године, потврдио означену првостепену пресуду у ставу првом изреке, делу става другог којим је одбијен тужбени захтев тужиле и у делу става трећег којим је одбијен противтужбени захтев туженог, док је у преосталом делу укинуо првостепену пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на разлоге из члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. У конкретном спору, правноснажном пресудом је обавезан тужени да преда тужилци заједничку непокретност у судржавину и одбијен тужилин тужбени захтев за накнаду за коришћење ствари и противтужбени захтев туженог за накнаду нужних и корисних трошкова учињених на предметној ствари.

Образложење побијане пресуде не одступа од досадашњег тумачења и примене материјалног права на утврђено чињенично стање, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права нити за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. У конкретном случају, одлучено је о праву сувласника да ствар држи и да се њоме користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући права осталих сувласника, у смислу одредаба чл. 14. до 16. Закона о основама својинскоправних односа, о коме одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, при чему тужени уз ревизију није доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари нити у ревизији указује на другачије одлуке другостепених судова или овог суда. У погледу захтева туженог сувласника за накнаду нужних и корисних трошкова, учињених за одржавање сувласничке ствари, противтужбени захтев туженог је делимично одбијен, док ће се суђење наставити о преосталом делу противтужбеног захтева и утврђивати да ли тужени има право на накнаду и којих трошкова, што зависи од тога да ли је он био савестан држалац, од чега и зависи процена да ли би постојало његово право да задржи ствар у смислу члана 38. став 7. Закона о основама својинскоправних односа. Пошто тужени не указује на другачије судске одлуке, нити их прилаже уз ревизију, нити на други начин доказује постојање различитих судских одлука у чињеничној и правној ситуацији сличној оној каква је у конкретном случају и о супротном пресуђењу, а нису испуњени ни други законски разлози због којих би

посебна ревизија била дозвољена, одлучено је као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да и у смислу те законске одредбе ревизија није дозвољена. Наиме, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 403. став 3. ЗПП).

У конкретном случају вредност предмета спора по тужби је 1.283.289,92 динара, а по противтужби 660.921,80 динара, што је очигледно испод ревизијског цензуса од 40.000 евра, па је ревизија недозвољена и као таква одбачена другим ставом изреке овог решења применом члана 413. ЗПП.

О трошковима ревизијског поступка одлучено је на основу члана 165. став 1. ЗПП, у вези са чл. 154. став 1. с обзиром да трошкови тужиље за састав одговора на ревизију нису били потребни.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**